

[Christophersen.]

for den videre økonomiske politik en urealistisk forudsætning. Det var efter vores mening den tredje alvorlige fejl.

Den fjerde mangel ved det forløb, vi har oplevet, har været den manglende samordning mellem indkomspolitikken og de øvrige former for økonomisk politik. Der har ikke været nogen samordning mellem, hvad man ville acceptere på indkomstudviklingens område, og hvad folketinget – eller et flertal i det – ville gøre på det skattepolitiske eller på det socialpolitiske område. Det, som vi ser i andre lande, hvor man prøver at få indkomstrammen og udviklingen i skattesatser og udviklingen i sociale ydelser af forskellig art til at passe sammen for måske ligefrem at skabe en forhandlings-situation, hvor det offentlige er direkte deltager, det manglede totalt i dette forløb. Man stak rammen ud, og så blev der i øvrigt ikke gjort mere, der var ikke nogen forbindelseslinjer over til den øvrige del af den økonomiske politik.

Endelig for det femte må man nok sige, at der i allerhøjeste grad har været et manglende overblik over konsekvenserne af alt dette, en manglende opfølgning og en manglende garanti for, at man i overenskomstperiodens løb kan korrigerer og reparere og udbedre de fejltagelser eller de overskridelser, der er blevet tale om som følge af det dårligt tilrettelagte forløb.

Det er de fem ting, som efter vores opfattelse må tages ind i en vurdering af, hvordan man skal gribe det an i fremtiden. For naturligvis vil vi i de næste mange år være nødt til at føre indkomspolitik. Det vil være nødvendigt, såfremt vi skal løse vore økonomiske problemer. Derfor vil vi i hvert fald godt nævne tre ting, som vi synes er vigtige.

For det første må man tilvejebringe en realistisk ramme, når man afgør, hvad der er plads til. Men det tal eller den ramme, man stiller op, må i hvert fald være af en sådan art, at man ikke på forhånd må se i øjnene, at den ikke kan holde.

For det andet må der en systematisk samordning til mellem udviklingen i indkomstskatter og udviklingen i sociale ydelser af forskellig art og så udviklingen i indkomsterne.

Det fører meget logisk frem til den tredje ting, som vi synes man bør overveje, nemlig om det offentlige ikke på en meget mere systematisk måde skal ind i tingene, om ikke man i fremtiden skal have en mere fastlagt forhand-

lingsprocedure, hvor folketinget og regeringen direkte har mulighed for sammen med de to parter at forhandle en samlet løsning, hvori også indgår udviklingen i skatter og sociale ydelser. For man kunne jo meget vel forestille sig, at en indkomstpolitisk løsning i fremtiden var meget nemmere at tilvejebringe, hvis arbejdsmarkedets to parter fik lejlighed til med regeringen at drøfte spørgsmålet: hvis vi accepterer en ramme af en eller anden størrelsesorden, hvordan kan vi så til gengæld være sikker på, at man over den sociale lovgivning og over skattelovgivningen tilvejebringer nogle løsninger, som klarer nogle af de problemer, som vi ikke får plads til at løse inden for denne ramme? Her mener jeg i og for sig, man må se meget fordomsfrit på tingene. Det er muligt, at man i en sådan situation både kan tage forskellige former for skattelettelser i brug og kan tage forskellige former for forøgelse af sociale ydelser ind i billedet.

Det er de tre vigtige ting, som jeg synes man bør lade indgå i drøftelserne om, hvordan vi i fremtiden skal klare denne sag.

Må jeg derefter vende mig til det problem, som også ganske naturligt er blevet inddraget i denne forhandling, nemlig den særlige konflikt på bladområdet. Jeg synes, det er rigtigt, at man rejser dette problem i dag – det har vi også sagt i sidste uge. Det er klart, at der i løbet af den sidste uges tid er sket en udvikling i sagen. Der er for det første sket det, at et mæglingforslag er blevet forkastet og derefter ophøjet til lov. Det vil sige, at den konflikt, vi i øjeblikket står med, ikke alene er overenskomststridig, men måske også i en vis forstand ulovliggjort. Der er også indledt forhandlinger, som ikke var i gang for en uges tid siden, men det ændrer jo ikke ved, at vi står i en situation, som fortsat er helt uacceptabel og helt uoverskuelig.

Den betyder, som det meget rigtigt er sagt fra flere sider, at ytringsfriheden beskæres, den knægtes i meget vidt omfang. Den kritik, den debat, den fremførelse af synspunkter, der er så vigtig for et demokrati, kan ikke finde sted.

Der sker også det, at informationsfriheden knægtes. Mange af de oplysninger, som er helt nødvendige, for at befolkningen kan leve en normal tilværelse, og for at erhvervslivet kan udføre sine formelle funktioner, når overhovedet ikke frem og har ikke gjort det i de sidste 3 uger.

Hertil kommer endelig de økonomiske og